

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/186/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6614217767
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6614217767.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: Q.. K. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. Y. E., P. XXXX/X, zast. advokátom R. Petrom Ďurmekom, advokátska kancelária so sídlom Bánovce nad Bebravou, Radlinského 678/1, proti žalovanému: L. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom N., Z. XXX/XX, zast. advokátkou JUDr. Elenou Matulovou, advokátska kancelária so sídlom Poltár, Železničná 7, v konaní o zaplatenie 200,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 17C/282/2015 - 151 zo dňa 17. 01. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 17C/282/2015 - 151 zo dňa 17. 01. 2017 potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 200,- Eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od dňa 16. 12. 2012 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Osobitným výrokom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.). V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 200,- Eur s príslušenstvom. Zdôvodnil, že žalobca so žalovaným dňa 23. 10. 2012 uzatvorili Zmluvu o pôžičke, na základe ktorej ako veriteľ požičal žalovanému ako dlžníkovi peňažnú sumu 200,- Eur. Žalovaný sa zaviazal vrátiť dlžnú sumu do 15. 12. 2012. Napriek viacerým výzvam mu tento dlžnú sumu nevrátil. Z uvedeného dôvodu a z dôvodu omeškania dlžníka (žalovaného) si uplatnil i nárok na úrok z omeškania podľa § 3 odsek 1 Nariadenia vlády SR č. 586/2008. Súd po vykonanom dokazovaní zistil, že strany sporu dňa 23. 10. 2012 uzatvorili Zmluvu o pôžičke podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Veriteľom bol Q.. K. N. a dlžníkom L. K.. Predmetom zmluvy bola pôžička v sume 200,- Eur. Sumu veriteľ odovzdal dlžníkovi pri podpise zmluvy. Dlžník sa zaviazal požičanú sumu vrátiť najneskôr do dňa 15. 12. 2012. Dlžník vyhlásil, že zmluvu podpísal dobrovoľne bez nátlaku a zmluvu nepodpísal v tiesni. Údaje o dlžníkovi: ročné číslo, číslo občianskeho preukazu a adresa sú v zmluve dopísané rukou. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 657 a § 658 OZ upravujúce ustanovenia o zmluve o pôžičke a uviedol, že v konaní o vrátenie pôžičky je na žalobcovi dôkazné bremeno o tom, že plnenie žalovanému poskytol ako aj o tom, že plnenie bolo poskytnuté na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej so žalovaným. V danej veci žalobca dôkazné bremeno v spore uniesol, a preto súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Žalobca predložil Zmluvu o pôžičke zo dňa 23. 10. 2012 ním vypracovanú s osobnými údajmi dlžníka, doplnenými samotným žalovaným. Zmluva bola podpísaná obidvoma stranami sporu. Táto skutočnosť nebola v konaní sporná. Napriek tomu, že na zmluve je uvedené miesto vyhotovenia zmluvy E. Y. E., v priebehu konania obe sporové strany, ako aj prítomní svedkovia na pojednávaní

potvrdili, že k podpisu zmluvy došlo v Y.. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žalobca preukázal okamih uzavretia zmluvy a aj reálne odovzdanie peňazí. V konaní sa nepodarilo preukázať, že by žalobca uviedol žalovaného do omylu pri uzatváraní zmluvy, do ktorej sám žalovaný vpísal svoje osobné údaje, zmluvu dobrovoľne podpísal, a keďže nešlo o osobu, ktorá nevie čítať alebo rozpoznať následky svojho konania, súd mal za to, že došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a nie zmluvy o poskytnutí služieb, na ktorú sa odvolával žalovaný a ktorú napriek tomu, že ju mal žalobca zaslať, nedoložil súdu a že suma 200,- Eur, ktorá bola predmetom zmluvy, bola reálne odovzdaná dlžníkovi - žalovanému. Na základe uvedeného súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť žalobcovi zaplatiť sumu 200,- Eur s príslušenstvom. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP a žalobcovi ako procesne úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že o výške náhrady trov rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Podanie odvolania dôvodil odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Uviedol, že žalobca sprostredkúval zamestnanie do zahraničia za úhradu a žalovaný reagoval na jeho ponuku na internete. Žalobca mal so žalovaným uzavrieť zmluvu o sprostredkovaní, na základe ktorej mala byť dohodnutá odmena. Žalobca žiadnu takúto dohodu o sprostredkovaní zamestnania nepredložil, no stále trvá na zmluve o pôžičke, ktorú žalovaný po celý čas namieta a i naďalej trvá na tom, že sumu 200,- Eur od žalobcu neprevzal. Žalobca dohodu o sprostredkovaní práce súdu nepredložil, pretože namiesto nej dal žalovanému podpísať papier v aute s tým, aby dopísal svoje údaje so slovami „nepodpíšeš, nejdeš nikde“, teda pod nátlakom. Vyjadrenia žalobcu ani nekorešpondujú s obsahom predloženej Zmluvy o pôžičke uzavretej v E. Y. E. dňa 23. 10. 2012, z ktorej vyplýva, že požičaná suma mala byť žalovanému ako dlžníkovi odovzdaná pri podpise zmluvy, teda v E. Y. E., no žalovaný v E. Y. E. nikdy nebol. Žalobca v konaní viackrát menil svoje tvrdenia a výpovede, a to účelovo a skutočnosť, že žalovanému sprostredkoval prácu a nielen odvoz (ako pôvodne žalobca tvrdil), potvrdil aj žalovaný a aj svedok L.L.. Svedok G. potvrdil, že práve žalovaný odovzdal žalobcovi peniaze. Žalovaný odovzdal žalobcovi sumu 150,- Eur za prepravu a 200,- Eur za sprostredkovanie a nie sumu 50,- Eur, ako vyplýva z príjmového dokladu zo dňa 23. 10. 2012, ktorý predložil žalobca. Navyše žalovaný preukázal, že žiadnu pôžičku nepotreboval, lebo finančné prostriedky mal, čo potvrdil aj svedok K. L., lebo boli spolu na oberačke jabík v L.. Žalovaný veľmi dobre vedel, že potrebuje peniaze na cestu a aj na výdavky, a preto peniaze pri seba mal. Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že výpoveď svedka B. I. bola na pojednávaní dňa 19. 01. 2016 namietaná z dôvodu, že táto osoba nebola prítomná v Y., čo potvrdil žalovaný a uviedol, že tohto svedka nepozná, že tento s nimi nešiel a že druhého šoféra nemali. Dodal, že práve on (žalovaný) šoféroval od N.. Ďalej žalovaný uviedol, že pre uzavretie zmluvy o pôžičke sa síce nevyžaduje písomná forma, pričom odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi je predpokladom uzavretia zmluvy o pôžičke. Z uvedeného vyplýva pre žalobcu dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva o pôžičke bola uzavretá a že na základe uzavretej zmluvy o pôžičke odovzdal žalovanému finančné prostriedky, čo podľa názoru žalovaného žalobca nepreukázal. Žalobca naďalej trvá na tom, že sumu 200,- Eur od žalobcu nikdy neprevzal. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedošlo, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikol. Žalovaný je toho názoru, že ide o zastieraný úkon, teda úkon neplatný. Žalobca mal so žalovaným uzavrieť zmluvu o sprostredkovaní zamestnania za úhradu, na čom boli aj dohodnuté. Žalovaný žalobcovi na základe zmluvy o zmluvy o pôžičke nedlhuje žiadnu sumu, nakoľko žalobca mu nikdy túto sumu neodovzdal. Žalobca nepreukázal ani to, že touto sumou disponoval (že ju mal u seba), že túto sumu žalovanému odovzdal, nepredložil žiadny relevantný doklad. Svoje tvrdenie opiera len o svedeckú výpoveď p. B. I., ktorý však nebol prítomný na tejto jazde, čo bolo i preukázané. Žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že svedok I. sa tejto jazdy zúčastnil (knihu jász) a nepredložil ani pracovnú zmluvu, na základe ktorej by preukázal, že svedok je u neho zamestnaný ako šofér. Žalovaný taktiež poukázal na to, že žalobca ho ani raz nevyzval mimosúdne, aby mu peniaze vrátil, pretože žalobca predpokladal, že žalovaný ostane nečinný a nebude sa brániť. No žalovaný si nie je vedomý žalobcom uplatňovaného nároku. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalovaného sa dňa 09. 03. 2017 vyjadril žalobca. Uviedol, že naďalej zotrváva na svojich doterajších prednesoch a odkazuje na vykonané dokazovanie vo veci. Uviedol, že napriek tomu, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca pre žalovaného nesprostredkúval zamestnanie v zahraničí, ale zabezpečil iba prepravu osôb a batožiny do G., žalovaný v odvolaní aj naďalej poukazuje na ničím nepreukázanú skutočnosť, že žalobca mal žalovanému sprostredkovať zamestnanie vo G..

Žalobca, ani spoločnosť AGROjob, s.r.o., nesprostredkovali žalovanému prácu vo G., a preto ani nemajú k dispozícii zmluvu o poskytnutí služieb, ani ďalšie dokumenty. Žalobca zotrval na tom, že sumu 200,- Eur žalovanému dňa 23. 10. 2012 pri podpise zmluvy o pôžičke odovzdal. Táto skutočnosť okrem výsluchu žalobcu vyplýva aj z písomnej zmluvy o pôžičke a z ďalších dôkazov, ktoré dotvárajú logický reťazec preukazujúci pravdivosť tvrdení žalobcu. Svedok B. I. videl, ako žalobca dáva nejakú finančnú hotovosť žalovanému, nevedel však uviesť presnú sumu. Potvrdil však, že niektorí pasažieri nemali dostatok finančných prostriedkov na to, aby mohli vycestovať do G., kde bolo potrebné mať na hraniciach pre prípad kontroly peňažnú hotovosť minimálne 150,- Eur. Žalovaný kontaktoval žalobcu ohľadne vrátenia peňazí, ale podmienil to tým, aby si žalobca prišiel pre ne do Y.. Bol to telefonický rozhovor, obsah ktorého žalobca preukázať nevie, avšak následne žalovaný poslal žalobcovi SMS správu, že keď bude doma, tak sa ozve. Keďže žalovaný nemal žiadny iný dôvod ozvať sa žalobcovi, nepriamo to logicky preukazuje, že medzi oboma účastníkmi musel existovať zmluvný vzťah pôžičky. Žalobca žalovanému finančné prostriedky vo výške 200,- Eur poskytol v hotovosti, reálne mu ich odovzdal dňa 23. 10. 2012 a pri tom obidvaja účastníci v záujme právnej istoty uzatvorili písomnú zmluvu o pôžičke, do ktorej žalovaný vlastnoručne dopísal adresu, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, výšku poskytnutej pôžičky a výšku poskytnutej pôžičky vyjadrené slovne. Zmluva o pôžičke zo dňa 23. 10. 2012 obsahuje všetky obligatórne náležitosti a skutočnosť, že na zmluve o pôžičke sa uvádza miesto E. Y. E., potvrdzuje len miesto, kde bola zmluva vyhotovená (vytlačená), avšak skutočným miestom jej podpísania a doplnenia údajov zo strany žalovaného bola Y. (tu žalobca odovzdal žalovanému peňažnú hotovosť 200,- Eur). V priebehu konania bola táto skutočnosť i vysvetlená. Pritom miesto uzatvorenia zmluvy nie je podstatnou náležitosťou právneho úkonu pôžičky. Žalobca podporné poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 21Cdo/4520/2007 zo dňa 11. 12. 2009 a uviedol, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by mu peniaze zo strany žalobcu neboli poskytnuté a tiež v konaní nevyšlo najavo, že by žalovaný zmluvu o pôžičke nepodpísal alebo že by ručne písané písmo na zmluve nebolo jeho vlastné. S poukazom na uvedené žalobca navrhol odvolaním napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

4. K vyjadreniu žalobcu sa dňa 24. 03. 2017 vyjadril žalovaný, pričom obsahovo sa vyjadrenie žalovaného zhoduje so skutočnosťami obsiahnutými v odvolaní podanom proti rozsudku. Opätovne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Lučenec zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. K vyjadreniu žalovaného sa dňa 18. 04. 2017 vyjadril žalobca, pričom zdublikoval, že žalovaný uvádzal uvedené tvrdenia už aj predtým, pričom na všetky tvrdenia a argumenty žalobca už v minulosti zareagoval a na doplnenie zdôraznil, že v konaní nebola preukázaná skutočnosť, že by žalobca sprostredkoval žalovanému zamestnanie v zahraničí, naopak, na základe vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca pre žalovaného vykonal prepravu osôb a batožiny, nesprostredkoval však zamestnanie. Žalobca zároveň uviedol, že tvrdenie uvádzané žalovaným „nepodpíšeš, nejdeš nikde“ žalobca žalovanému neuviedol a za takýchto okolností žiadnu listinu žalovanému podpísať nedal. Žalobca zotrval na tvrdení, že finančnú pôžičku v sume 200,- Eur žalovanému reálne odovzdal, uvedené bolo v konaní o preukázané a taktiež zotrval na tvrdení, že vypočutý svedok v konaní B. I. bol ako jeho zamestnanec osobne prítomný ako spolušofér na ceste do G.. Uvedené bola bežná prax v podnikaní žalobcu kvôli bezpečnosti a vzhľadom na dĺžku trasy.

6. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Na základe podaného odvolania žalobcu, tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu

zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 2 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody žalobcu uvedené v jeho odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel odvolací súd k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania, v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

10. V prejednávanej veci zo spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 200,- Eur, ktorú žalobca mal poskytnúť žalovanému titulom Zmluvy o pôžičke. Uvedené tvrdenie a uvedený nárok žalobca podporil predloženým dôkazom, a to Zmluvou o pôžičke zo dňa 23. 10. 2012 a zároveň v jeho prospech (okrem výpovede samotného žalobcu) v konaní vyznievala výpoveď svedka B. I.. Z dôkazu, ktorý bol v prejednávanej veci ťažiskovým - Zmluvy o pôžičke, vyplýva, že táto bola uzavretá dňa 23. 10. 2012, pričom k technickej stránke kontraktácie bolo v súdnej veci počas konania výsluchom sporových strán zistené a ustálené, že predtlačенú formu zmluvy o pôžičke vyhotovil žalobca, ako veriteľ, v E. Y. E., pričom k samotnému doplneniu údajov k osobe dlžníka a podpisu zmluvy došlo v mieste, kde sa žalobca a žalovaný reálne stretli, t. j. v Y.. Zo Zmluvy o pôžičke vyplýva, že údaje o dlžníkovi L. K. do zmluvy dopísal rukou sám dlžník, a to v rozsahu rodného čísla, čísla občianskeho preukazu, bydliska a tiež sumy pôžičky, pričom táto bola uvedená ako číselným, tak aj slovným vyjadrením. Zmluva je vlastnoručne podpísaná veriteľom, ako aj dlžníkom. Z obsahu zmluvy tiež vyplýva, že požičanú sumu veriteľ odovzdal dlžníkovi pri podpise zmluvy, pričom uvedenú skutočnosť (odovzdanie peňazí) dlžník potvrdil podpisom uvedenej zmluvy. Uvedeným listinným dôkazom Zmluvou o pôžičke bol nárok žalobcu uplatňovaný v konaní preukázaný dostatočne; Zmluva o pôžičke zodpovedá zákonným požiadavkám obsiahnutých v § 657 a nasl. OZ. Pokiaľ žalovaný namietal, že k reálnemu odovzdaniu peňazí nedošlo, takéto svoje tvrdenie by musel v konaní preukázať predložením patričného dôkazu, t. j. uniesť bremeno dôkazu, nakoľko by musel vyvrátiť dôkaz o odovzdaní peňazí obsiahnutý v samotnej Zmluve o pôžičke. V tejto je uvedené, že veriteľ odovzdal (použitie minulého času reálne osvedčuje ukončený priebeh deja - t. j. odovzdanie peňazí), pričom uvedenú okolnosť dlžník potvrdil svojím podpisom, čím potvrdil odovzdanie peňazí veriteľom a ich prijatie dlžníkom. Uvedenú okolnosť napriek tvrdeniam žalovaný nijako nevyvrátil, nepredložil hodnoverný dôkaz o tom, že by peniaze reálne odovzdané neboli, že by Zmluvu o pôžičke, ktorú vlastnoručne vypísal i podpísal, podpisoval pod fyzickým alebo psychickým nátlakom. V konaní nebolo ani preukázané, že by sa nejednalo o písmo, resp. podpis žalovaného, táto okolnosť zo strany žalovaného ani tvrdená nebola. Tvrdenia, ktoré produkoval v konaní žalovaný a prostriedky procesnej obrany ním použité, navyše postrádali i logický základ. K svedeckej výpovedi B. I. svedčiacej na prospech tvrdení žalobcu o tom, že svedok videl, ako žalobca odovzdával žalovanému peniaze, pričom presnú sumu svedok uviesť nevedel, žalovaný namietal, že uvedená osoba - B. I., prítomný na ceste do G. nebol, t. j. nemohol vidieť ani odovzdanie peňazí. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že takáto osoba na ceste nebola a že auto s ostatnými pasažiermi šoféroval od N. práve žalovaný, uvedené tvrdenie neakceptoval ani odvolací súd, nakoľko podľa tvrdení žalobcu a žalovaného sa títo prvýkrát stretli v deň uzatvárania zmluvy o pôžičke, t. j. v deň vycestovania za prácou do G. a je krajne nepravdepodobné, že žalobca, nepoznajúc osobu žalovaného, jeho schopnosti, možnosti a skúsenosti, by prenechal vedenie motorového vozidla a zodpovednosť za v ňom prítomných pasažierov osobe jemu neznámej, navyše na ceste v zahraničí, na trase, s ktorou žalovaný nebol oboznámený.

11. Taktiež okolnosť tvrdená žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní, že (žalovaný) v čase vycestovania do zahraničia za prácou mal pri sebe dostatok finančných prostriedkov, nakoľko bol predtým „na obračke jablk“ v L., nárok uplatňovaný žalobcom nijakým spôsobom nevyvracia. Samotné absolvovanie sezónnej práce v zahraničí bez ďalšieho neznamena a ani nepriamo nepreukazuje, že žalovaný mal dňa 23. 10. 2012 pri vycestovaní pri sebe dostatok finančných prostriedkov a nebol dôvod na uzatváranie zmluvy o pôžičke.

12. Pokiaľ žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie, tak aj pred odvolacím súdom argumentoval, že žalobca mal žalovanému sprostredkovať zamestnanie a za uvedené prijať od žalovaného províziu,

táto okolnosť v konaní preukázaná nebola a pri existencii zmluvy o pôžičke, ktorá v konaní dokladovaná bola, sú uvedené tvrdenia právne irelevantné a bez významu.

13. Vzhľadom na to, že v konaní bolo dostatočne preukázané uzavretie zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, táto spĺňa všetky predpoklady v zmysle ustanovenia § 657 a nasl. OZ, z ktorej vyplýva i reálne odovzdanie peňazí žalobcom žalovanému (kontrakt) a v konaní ani po rozsiahlom dokazovaní nebol produkován dôkaz opaku, odvolací súd sa stotožnil s postupom a záverom súdu prvej inštancie, keď tento uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 200,- Eur titulom zmluvy o pôžičke spolu s príslušenstvom. Z uvedeného dôvodu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil ako vecne správny.

14. Odvolací súd preskúmal i výrok o trovách konania prvoinštančného konania, nakoľko sa jedná o výrok závislý na rozhodnutí vo veci samej a rovnako dospel k závere, že súd prvej inštancie postupoval a rozhodol správne, keď žalobcovi ako procesne úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Odvolací súd preto rozsudok ako vecne správny potvrdil i v tejto časti (výroku o trovách konania).

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 396, § 262 ods. 1, 2 a § 255 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).